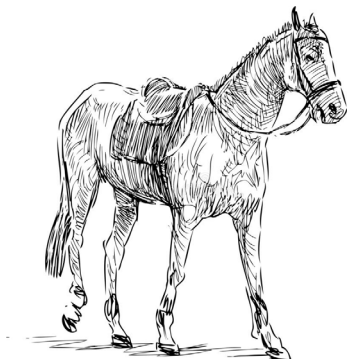

ЛЕВ НИКОЛАЕВИЧ ТОЛСТОЙ

Платномер
(Историята на един кон)

Холстомер
(История лошади)

Ловната страст е
по-лоша от робство
(Разказ на един ловец)

Охота пуще неволи
(Рассказ охотника)

©Предпечатна подготовка Паритет ООД
**ПЛАТНОМЕР Историята на един кон
БИЛИНГВА**

разкази, 188 стр.

Превод: Тая Балова, Иванка Златева

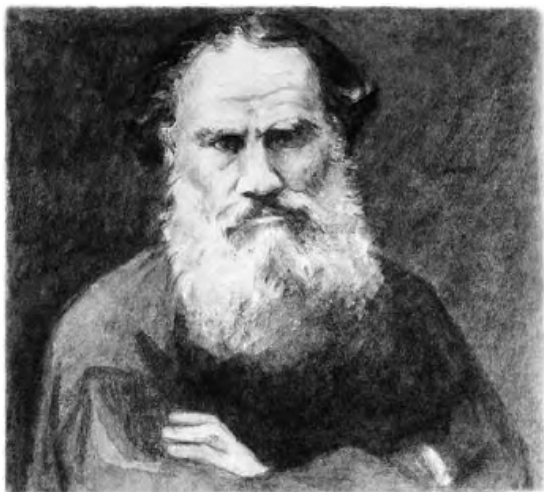
Лев Николаевич Толстой е руски писател, един от най-великите класици на световната литература. Написал е романите „Ана Каренина“, „Война и мир“, „Възкресение“, които са признати за образци на световната литература.

В настоящата двуезична книга е представен разказа „Холстомер“ – една от най-ярките истории в руската литература, разказвани някога. В него е представен живота на един конски табун като метафора на живота на дворянството и на бедното селячество с всичките му противоречия. В табуна заедно с още стотина коне, остарелия Холстомер живее своя нерадостен живот. Коленете му са подути, копитата изпочупени, кожата – суха и побеляла... Една нощ Холстомер събира цялото стадо и разказва удивителната история на своето минало, когато е бил млад, красив, силен и бърз като вятъра и всички са го хвалели и са му се радвали. Когато остарява обаче, всички започват да му се подиграват и да го подритват...

Двуезичните книги представляват паралелен превод от руски на български език. Те предоставят чудесната възможност на всеки, който изучава руски език да разшири познанията и речниковия си запас. Книгата е предназначена за ученици от горните класове и студенти.

Поръчалите книги чрез сайта www.paritetbg.com
получават отстъпка 20 процента.

ISBN 978-619-153-378-7

Лев Толстой
(1828 - 1910 г.)

Оглавление:

Холстомёр	8
Охота пуще неволи	156

Съдържание:

ПЛАТНОМЕР 9

ЛОВНАТА СТРАСТ Е
ПО-ЛОША ОТ РОБСТВО 157

Холстомёр

История лошади

*Посвящается памяти
М. А. Стаховича ¹*

Глава I

Всё выше и выше поднималось небо, шире расплывалась заря, белее становилось матовое серебро росы, безжизненнее становился серп месяца, звучнее — лес, люди начинали подниматься, и на барском конном дворе чаще и чаще слышалось фырканье, возня по соломе и даже сердитое визгливое ржанье столпившихся и повздоривших за что-то лошадей.

— Но-о! успеешь! проголодались! — сказал старый табунщик, отворяя скрипящие ворота.
— Куда? — крикнул он, замахаясь на кобылку, которая сунулась было в ворота.

¹ Сюжет этот был задуман М. А. Стаховичем, автором «Ночного» и «Наездники», и передан автору А. А. Стаховичем. (Прим. Л. Н. Толстого.)

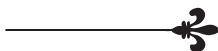
ПЛАТНОМЕР

(Историята на един кон)

*Посвещава се на паметта
на М. А. Стахович¹*

Превод: Ана Цанова

Глава I

Все по-високо и по-високо се издигаше небето, по-широко се разливаше изгрева, по-бяло ставаше матовото сребро на росата, сърпа на луната избледняваше и гората ставаше по-звучна... Хората взеха да стават, в господарския двор за добитък все по-често и по-често се дочуваше пръхтене, возене на слама и даже сърдито цвилене на струпалите се и за нещо си скарали се коне.

— Е, ще успееш де, прегладня ли! — каза старият коняр, като отвори бързо скърцащата врата. — Къде? — викна той и замахна към кобилката, която се опита да се промъкне през вратата.

¹ Този сюжет е замислен от М. А. Стахович, автор на "Нощ" и "Ездачи", и прехвърлен на автора от А. А. Стахович.

Табу́нщик Не́стер был одёт в казакѣн, подпоясанный ремнём с набóром, кнут у него́ был захлѣстнут чѣрез плечó, и хлеб в полотѣнце был за по́ясом. В руках он нѣс седло́ и уздѣчку.

Ло́шади ниско́лько не испугáлись и не оскорбѣлись насмѣшливым то́ном табу́нщика, онѣ сдѣлали вид, что им всё равно́, и неторопливо отошли́ от воро́т, то́лько одна́ стáрая кара́ковая гривáстая кобы́ла приложи́ла у́хо и бы́стро поверну́лась за́дом. При э́том слúчае молодáя кобы́лка, стоя́вшая сза́ди и до котóрой э́то во́все не касáлось, взвѣзгнула и поддалá за́дом пѣрвой попáвшейся ло́шади.

— Но-о! — ещё́ грóмче и грознее́ закричáл табу́нщик и напра́вился в у́гол двора́.

Из всех лошаде́й, находѣвших на варкѣ (их бы́ло óколо сотни), мѣньше всех нетерпѣния показывал пѣгий мѣрин, стоя́вший одино́ко в углу́ под навѣсом и, прищúрив глаза́, лизáвший дубóвую сохú сарáя. Неизвѣстно, ка́кой вкус находѣл в э́том пѣгий мѣрин, но выра́жение его́ бы́ло серьё́зно и задумчиво, когда́ он э́то дѣлал.

— Ба́луй! — опáть тем же то́ном обратѣлся к нему́ табу́нщик, подхóдя к нему́ и кладя́ на

Конярят Нестер беше облечен в къса казашка дреха, препасан с ремък с нашити по него медени пулчета, камшикът му беше метнат през рамо, а хлябът бе в торбичка, закачена на пояса. В ръцете си носеше седло и юзда.

Конете съвсем не се уплашиха, нито се оскърбиха от подигравателния тон на коняря. Те показаха, че им е все едно и бавно се отместиха от вратата. Само една стара, тъмнокафява гривеста кобила наостри уши и бързо се обърна заднишком. Тогава младата кобилка, която стоеше отзад, изцвили и хвърли къч на близкия до нея кон.

— Е-е! — още по-високо и по-заплашително кресна конярят и се запъти към ъгъла на двора.

От всичките коне, които бяха в двора (около стотина), най-малко нетърпение показваше един пъстър кон, който стоеше самотен в ъгъла под стряхата и, замижал, ближеше дъбовите дъски на сайванта.

Кой знае какъв вкус усещаше пъстрият кон, но когато правеше това, изражението му беше сериозно и замислено.

— Мирно! — обърна се със същия тон и към него конярят, като се приближи и остави върху

навóз пóдле негó седлó и залоснívшийся пот-
нiк.

Пéгий мéрин перестáл лизáть и, не шевеля́-
сь, дóлго смотрél на Нéстера. Он не засмеялся,
не рассердiлся, не нахмúрился, а понёс тóлько
всем животóм и тяжело́, тяжело́ вздохну́л и
отверну́лся. Табúнщик óбнял егó шéю и надéл
уздéчку.

— Что вздыхáешь? — сказа́л Нéстер.

Мéрин взмахну́л хвостóм, как бúдто говоря́:
«Так, ничегó, Нéстер». Нéстер положи́л на негó
потнiк и седлó, причём мéрин приложи́л úши,
выражая́, должнó быть, своё́ неудовóльствие,
но егó тóлько вы́брали за ё́то дря́нью и ста́ли
стягивать подпру́ги. При ё́том мéрин надúлся,
но ему́ всúнули пáлец в рот и удáрили колéном
в живóт, так что он дóлжен был вы́пустить дух.
Несмотря́ на то, когда́ зúбом подтя́гивали трок,
он ещё́ раз приложи́л úши и да́же оглянúлся.
Хотя́ он знал, что ё́то не помо́жет, он всё́-таки
счита́л нúжным вы́разить, что ему́ ё́то неприят-
но и всегда́ бúдет показыва́ть ё́то. Когда́ он был
осéдлан, он отста́вил оплывшую правую́ нóгу
и стал жевáть уди́ла, тóже по каким-то осóбен-

тора до него седлото и протъркания потник.

Пъстрият кон престана да ближе дъските и без да се мръдне, дълго гледа Нестер. Той не се засмя, не се разсърди, не се намръщи, а пое дъх с целия си корем, тежко-тежко въздъхна и се обърна. Конярят го улови за шията и му надяна юздата.

— Какво въздишаш? — каза Нестер.

Конят мръдна с опашка, като че казваше: „Ей тъй, нищо, Нестер“. Нестер му сложи потника и седлото, при което конят наостри уши навярно за да изрази недоволството си, но затова само му се скараха, че е непокорен, и продължиха да му стягат колана на седлото...

Тогава конят се наду, но пъхнаха пръст в устата му и го удариха с коляно в корема, тъй че той бе принуден да отвори уста. Въпреки това, когато стягаха със зъби горния колан на седлото, той пак наостри уши и даже се огледа наоколо. Макар и да знаеше, че това няма да помогне, той смяташе за нужно да показва, че това му е неприятно и че всякога ще показва това. Когато го оседлаха, той отмести отекия си десен крак и взе да дъвче юздата, пак по-

ным соображениям, потому что порá ему́ б́ыло знать, что в уди́лах не мо́жет быть ника́кого вку́са.

Не́стер по корóткому стрéмени влез на мэрина, размотáл кнут, вы́простал íз-под колéна казакíн, усéлся на седлé осóбенной, кúчерской, охóтничьей, табúнщичьей поса́дкой и дёрнул за поводья́. Мэрин подня́л гóлову, изьявляя гóтовность идт́и, куда́ прика́жут, но не трóнулся с мэста. Он знал, что, прéжде чем éхать, мно́гое ещё́ б́удут кричáть, сíдя на нём, прика́зывать другóму табúнщику Вáське и лошадья́м. Действíтельно, Не́стер стал кричáть: «Вáська! а Вáська! Мáток вы́пустил, что ль? Куда́ ты, лéшой! Но! Аль спишь? Отворя́й, пу́щай наперéд мáтки пройду́т» — и т. д.

Ворóта заскрипéли, Вáська, сердíтый и зáспанный, держа́ лошадь в пóводу, стоя́л у вере́й и пропусkáл лошаде́й. Лошади одна́ за одной, осторо́жно ступáя по солóме и обнóхивая её́, ста́ли проходíть: молоды́е кобы́лки, стригуны́, сосу́нчики и тяжё́лые мáтки, осторо́жно, по одной, в ворóтах проно́ся сво́й утробы́. Молоды́е кобы́лки тесни́лись иногдá по двóе, по трóе, кладя́ друг дру́гу гóловы чéрез спíны, и

ради някакви си особени съображения, защото време му беше вече да разбере, че юздата няма никакъв вкус.

Нестер се качи на коня, размаха камшика, измъкна дрехата си изпод коленете, седна с една особена фантонджийска, ловджийска, конярска стойка и дръпна юздите. Конят вдигна глава и даде вид, че е готов да отиде, където му заповядат, но не се мръдна от мястото си. Той знаеше, че преди да тръгнат, много още ще има да викат, седнали върху него, и ще заповядат на другия коняр Васка и на конете. И наистина, Нестер започна да вика: „Васка, Васка! Майките пусна ли, а? Къде си бе, дяволе! Или спиш ли... Отваряй! Пусни най-напред майките да минат!“...

Вратата скръцна. Васка, сърдит и сънен, хванал коня за юздата, стоеше до вратата и пропускаше конете. Един по един конете взеха да минават; те внимателно стъпваха по сламата и я помирисваха: млади кобилки, жребчета на годинка, бозайничета и бременни майки, една след друга внимателно промъкваха през врата-та коремите си.